

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

i BARCOS, BARCOS, BARCOS!

—A veure si així 'n sortím!
¡Vingan barcos, caballers!

|| Ni que siguin venturers,
en el preu no nirém prim!

DESDE SUISSA

UNA REPÚBLICA MODELO

N lo número anterior consignava un dato que á Espanya ha de causar molta sorpresa: l de que hi haja professors á Suissa que tinguin mes sou que un ministre. Los pobres mestres espanyols malehirán mil vegadas la seva mala sort de haverlos fet naixer en un país que s' complau en matarlos de gana. En canbi 'ls ministres d' Espanya per malament que vaja la nació prosperan sempre, y 'ls basta haverho sigut tres días per entrar á formar part de las classes passivas disfrutant un sou considerable mentres viuhen.

Las ayguas suissas son puras, y aquesta mena de sangoneras no s' hi crien.

Bé es veritat que 'ls ministres de la República helvética no tenen gran cosa que fer: ni tan sols s' han de pendre la pena de falsificar las eleccions com á casa nostra, ahont aquest traball amohnós els dona tanta feyna. A Suissa l poble es soberá en tota la extensió de la paraula, y ell es qui goberna.

A Espanya las lleys son fillas de unes Càmaras formadas com sabém tots, per la voluntat omnímoda del ministeri. Los nostres legisladors las votan la major part de las vegadas cedint á las imposicions dels ministres, ó per servilisme innat, ó, lo qu' es pitjor encare, per alcansar junt ab la protecció del govern, lo dret de mangonejar en los districtes sostenint la supremacia del asquerós caciquisme. Y aquestas lleys viciosas, bastardas, renyidas las mes de las vegadas ab los verdaders interessos del país, passan de las Corts á la Real Càmara, alcancen l' últim tràmit que 'ls falta per adquirir forsa obligatoria: la sanció del soberà. Ab això n' hi ha prou per mantenir un sistema de govern que tenint totas las apariencies de liberal y democràtic, en realitat no es altra cosa que un absolutisme disfressat.

A Suissa las lleys las preparan las Càmaras, las Càmaras les votan; pero l dret de sancionarlas pertany al poble. Fins que l poble ha donat lo seu beneplàcit á una nova ley, aquesta no té forsa legal.

Per això las que alcansen la majoria en las Assambleas populars compostas de tots los veïns de cada poble naixen vivas y son fortes, perque estan arreladas en la conciencia del país, com los abets arrelan en las rocas dels Alps y creixen rectes y pomposos per trobarse en son terreno natural. No es estrany per consegüent que 'l poble s' mostri tan respectuós ab las lleys qu' ell mateix se dona. No té res d' estrany que sos preceptes siguin sagrats per tots los suïssos, desde 'l montanyés mes humil al potentat mes aristocrata.

En aquestes condicions, los ministres no han de fer mes que subjectarse bonament á la expressió de la voluntat nacional: ni 'l traball tenen de dictar decrets y reals ordres que á pretext de interpretar una ley la des-

naturalisin. Se limitan á dirigir l' administració general del país, ab subjecció estricta á la voluntat de aquest país mateix.

—Y l' president de la República qué ha de fer?
Representar á la nació, sense ficarse mai en camisas de onze varas.

Es lo primer ciutadá de la República; pero ni la séva elevada dignitat li fa perdre mai la condició de ciutadá qual á tots los demés.

Tothom sab que l' president de la República francesa s' diu Mr. Faure; ningú ignora que l' president de la República americana s' diu Mister Cleveland; en canvi son molt contadas las personas fora de Suissa que sápigán com' se diu lo President de la República helvètica. Davant de la majestat de aquest poble lliure per naturalesa se diria que queda totalment eclipsat.

Lo President de la República suissa te per tota assignació 14,000 franchs anuals. ¡Quina diferencia entre aquest sou y la llista civil que s' usa en los païssos monàrquichs!

L' home que actualment desempenya aquest càrrec es un distingit advocat de Ginebra, nomenat Mr. Lachenal. Son despaig (y això que 'ls advocats á Suissa traballan molt barato) li donava molt més que l' càrrec de primer magistrat de la nació. Sols se comprèn que pogués acceptarlo en un país que té homes que saben sacrificarse per la nació, y estimar més l' honra de representarla que tots los beneficis materials.

**

Vaig veure á Mr. Lachenal un diumenge á la tarda, al Velòdromo de Ginebra. Entrà en la tribuna pública donant lo bras á la séva muller, seguit de las seves filles, sense ceremonia, sense cridar l' atenció de ningú... ó en tot cas cridantla de mi tant sols, quan me feren notar que aquell home que s' asseya entre 'ls demés concurrents, com un de tants, era l' jefe de la nació. Vestia un trajo de llanilla y portava un sombreret de palla. Las personas de la séva família no anavan millor de lo que correspón als individus de una casa mitjanament acomodada.

Mr. Lachenal, de cabell entre rós y castany, bigoti y mosca del mateix color, pell morena, robustas espal·lals y fesomía de bondat, representa l' tipo de un montanyés.

Per tota insignia ostentava la medalla de individuo de la Comissió organitzadora de la Exposició nacional suissa, ab la qual com los demés individuos de la propia comissió te pas francs á tots los actes de la mateixa y á tots los locals del certamen.

Un dia va descuidarse aqueixa insignia y l' gendarme que s' trobava á la porta de la Exposició, no va deixar-lo passar.

—So Mr. Lachenal, president de la República—digué ell.

—Y l' gendarme li contestà ab molta flama:
—Celebro moltíssim tenir l' honor de coneixe'l; pero l' ordre de no deixar passar á ningú que no portés l' insignia se m' ha donat sense excepció y tinch de cumplirla.

Lo president retrocedí fins á casa seva en busca de la medalla.

**

A questa anécdota de qual autenticitat puch responde, demostra ab mes eloquència que un llibre la naturalesa de las institucions republicanes qu' en la terra suissa s' estilan. No hi ha por de que un poble tan ben acostumat á regirse á si mateix puga caure mai en poder de cap tirà, ni pugui sustentar tampoc cap de las preocupacions que constitueixen la traba y moltas vegadas la vergonya dels païssos monàrquichs.

P. K.

LO DE VALENCIA

No guanyém per sustos. A Valencia hi ha hagut un moviment, ó un conato de moviment, ó lo que sigui, que prova que la seguretat de que disfrutem està aguantada poc menys que ab pastetas.

A las portas mateixas de la població s' ha aixecat una partida; hi ha hagut tiros, tropes en moviment, exploració dels pobles dels alrededors, detinguts, incomunicats, presos que han fet *revelacions gravíssimas que arrojarán mucha luz...*

Pero per ara estém á las foscas.

Una atribuixen la intenció al or filibuster; altres als elements republicans; altres al afany d' expansió propi de tots els istius; altres...

Lo positiu es que á Espanya vivim de miracle, y que á pesar de mantenir un govern conservador, que 'ns costa un ull de la cara, quan ens fiquem al llit may sábem si l' endemà al despertarnos encara serém vius.

Bombas aquí, partidas allà, manifestacions tumultuoses mes amunt.... ¿Això es un govern d' ordre, senyor Canovas? ¿Per xó paguem?

Si no 'ns garanteix mes eficasment la tranquilitat á que tenim dret, crech que aviat serà hora de dirli:

—Don Anton, tornins lo ral, que no volém mes comedia.

LA ESPONJA

La esponja s' ha aixugat. L' aspror que 's nota en las fibras entercas, ressecadas, ben clarament denota que gots no ha deixat ab las xuclades lo vol de vividers de tota mena que hi posaren lo bech quant era plena.
Ja està aixuta del tot. Prou ben nodrida un jorn las pobres mares la deixaren llenant-hi dolls de llàgrimas sens mida, y á omplenarla ajudaren valents que hi van vessar sa sanch ardida, pro en o la sanch fou prompte transformada y l' or desparegué de una xuclada.
En 'uell com infernal laboratori qu' en metall groc transforma la sanch roja, las llàgrimas que plorí la pobre mare á qui l' dolor emboja y la sanch generosa del que morí son primera materia que hi posan *los de baix* perque uns salvatges, tot ventre y sense cor, logrin sa dèria de quedá traformats en personatges per art de las monedes malganyades y ab dolors dels humils elaboradas.

De nou ja torna á estar la esponja asprosa é igual que sempre, are s' hi abocarà, moveint lluya horrorosa, sanch de jovent y llàgrimas de mare fins que altre cop ben fionja siga de nou l' insaciabile esponja perque puga engraxarne ab las xuclades un nou remat de hienas afamadas.

JEPH DE JESUS.

bon' hora!
Lo president dels Estats-Units ha dirigit á la nació una proclama interminable, en la qual ordena al poble que s' abstingui de fiscar en los asumptos de Cuba y d' ajudar ó fomentar las expedicions filibusteras.

Com en las arengas dels drames de gran espectacle, la proclama acaba ab un párrafo molt solemne, que diu aixís:

«Jo, Grover Cleveland, president dels Estats-Units del Nort d' Amèrica, previnch á tots els ciutadans de la República que s' atinguin á aquestas disposicions.»

—Molt bé!....

—Me permeten ara una petita parodia?

«Jo, Fulano de Tal, ciudá barceloní, previnch á tots els espanyols que d' aquestas disposicions no se 'n rebin, perque 'ls ciutadans del Nort-Amèrica se los escoltarán com qui sent ploure.»

O sino, no tardaran gayre temps á véureho.

Referintse á las complicacions internacionals que demà poden venir y á la possible intervenció de la nostra escuadra, un diari diu que tal vegada s' repeteixi la epopeya realisada per Méndez Nuñez trenta anys enrera en las costas del Pacific.

—No me jaga usted reir que tengo ellabio partío!...

—Méndez Nuñez á horas d' ara?.... No 'n fa poch de temps que se n' ha perdutla mena.

Perque suposo que ningú deu *pecar* ab en Beranger ni l' deu creure ab vocació per dedicarse á la epopeya marítima.

A Sagunto hi ha hagut in motí per causa dels consums.

—A Sagunto!....
Se veu que allí no sols s' hi crían garrofes. També s' hi cullen *pinguis*.

Comensament d' un article de moda:

«El blanch es el color que aquest any predomina....»

—El blanch? Mirin que diu que hi ha puestos ahont hi predomina l' negre!....

Una infinitat demares de soldats de Zaragoza, han surtit per 'quelle carrers cridant que quan s'iqui l' hora d' anar mes soldats i Cuba hi vajin els richs y 's pobres.

Y ab tan *plausible motivo*, los astuts senyors d' ordre, creyent que ab això hi ha trampa, diuen: —¿Hont es la *pastora*?—

—Hont es?.... En lloch. Ara sembla que la manifestació ha sigut organitzada en un autre tenebrós per un pastor protestant arribat allí fa poch.

—¡Quina planxa més tremenda pels senyors conservadors! Ells buscavan la *pastora* y ja ho veuen, es *pastor*.

Lo famós saynete dels barcos de Génova no està del tot acabat; pero sembla que definitivament aném al desenllás, que á judicar per las senyas serà divertidísimo.

Perque de tot lo que fins ara se sab, se 'n vé á deduir:

Que la casa Ansaldi venia una cosa que no era séva. Y que l' nostre ministre comprava una cosa que ningú li venia.

—Sort, per xó, qu' encara no havíam afliuixat cap quarto!....

—Pero.... ara m' assalta un dupte: ¿Ja es ben segur que no hem afliuixat cap?.... Perque de vegadas passan unes coses!....

Vigo, la ciutat gallega, ha celebrat una manifestació als crits de *Viva la sal!*.... *Viva la sal libre!*

Ab lo primer crit hi estém completament conformes.

Si senyors: *Viva la sal!* y hasta si convé *Viva la gracia!*

—Pero ¿la sal... libre?

—Volen dir que la *Fulla* no hi tindrà que veure?

CARTAS DE FORA.—Lleyda.—Lo que passa en aquesta ciutat es poch menos que inconcebible. Suspén el governador á varios concejals del Ajuntament; els envia als tribunals suposant que en la séva conducta hi ha materia penable; l' Audiència examina l' assumptu y declara oficialment que no ha lugar a instruir sumari en averigüación de los hechos denunciados; posa la resolució en coneixement del governador de la província.... y ab tot y això, aquesta autoritat, á pesar de la calor qu' està fent, té la inaudita frescura de desentendres del fallo de l' Audiència, mantenint la suspensió dels aludits concejals y demonstrant que aquí á Espanya las lleys son un mito y 'ls governadors una especie de czars en miniatura.

No podrà l' ministre del ram fer sapiguer al seu representant á Lleyda que en aquesta província, á pesar del abandó, en que tots los governs l' han deixada, també hi regeix la Constitució y també s' hi han d' acatar las disposicions dels tribunals?.... El bisbe de la Sén, que tan bonas relacions hi manté, segons notícies ¿no podría igualment comunicarli que un dels pecats més grossos que pot cometre un governador es el de la tossuneria?

IOH, 'L PATRIOTISME!

I

Lo diputat Paco Pérez ha demandat la paraula.

—Per què?—dium lo president.

—Perque vull dà una sumanta á quatre sers corromputs fills borts, indignes d' Espanya!

(Espectació. 'ls diputats fixan totas las mirades en l' il·lustre senyor Pérez.

Le gran orador tú, s' als, posa 'ls brassos en soberbia actitud melodramàtica, y comensant el discurs dia aixís:

—Senyors: la patria es l' idea més hermosa, més sublime, més sagrada que ha pogut concebir l' home.

La patria es la nostre mare,

la patria es lo nostre credo,

la patria es la nostra casa,

nostra vida, nostre tot....

Sota sus divines alas

naixem, vivim y morim;

al calor de sa alendra

ens llensem á grans empresas;

portats per sa empenta mágica

crusém mars, conquistém mons,

doném l' existència, l' ànima!

¡Oh, senyors! ¿Qui ho negarà?

—Hi ha res mes gran que la patria?

—més colosal, més immens,

més noble, més admirable?

(Un aplau sorprès que retumba per la sala,

ofegat del diputat

las inspirades paraules.

Paco Pérez continua:

—Tot lo que de sentí acaban

sas senyories, no es més

que un eco dels jays! que exhala

la meva ànima entristida

al davant del espectacle

que días h' està donant

uns que 's dinhen fills d' Espanya.

Si senyors: sé que hi ha algú

que troba pesada carga

la de la guerra de Cuba;

—Imagina'n ixint la orquestra.

—També el coro.

—I el públic.

—I el teatre.

—I el públic.

qui, si no són crits, en veu baixa,
parla del viu sentiment
qu' experimentan les mares
al veure marxar als seus fills
cap a les cubanes platjas;
qui opina que 'ls sacrificis
que estem fent, potser son massa;
qui, en fi, s' atreveix a dir
—el cor, al pensarlo, 'm salta!—
que primer que mirà a Cuba
hauriam de mirar a Espanya....

¡Patriotas indignes! ¡réprobos!
¡Fills ingratis d' aquesta mare
que 'ns ha donat lo seu nom
ab la sanch de sas entranyas!
¿Es possible que la llei
no castigui aquestas frasses?
¿Es possible que 's tolerin
blasfemias tan antípaticas?
Cuba, la divina Cuba,
es un bossi de la patria
y si som homes d' honor
hem de morir defensantla,
mentres ens quedí una gota
de nostra sanch indomable.
¡Declarem'ho, diputats!
¡declarem'ho aquí en veu alta!
¡Tot per sostení allá a Cuba
la bandera roja y gualda!
¡La patria 'ns ho està exigint!
¡Nostra mare 'ns ho demana!
¡Bravo!—Aplausos delirants;
tots lo voltan y l' abrassen.
—D' això se'n diu parlar bé!
—Se'l felicita!—Admirable!

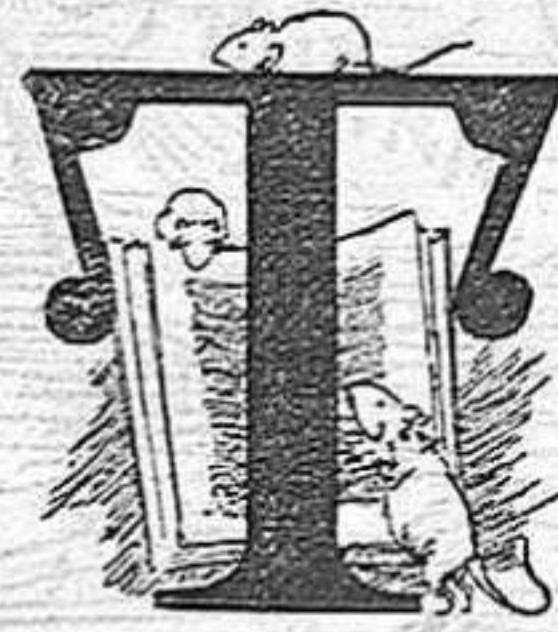
II

Carregat ab sos llovers,
en Pérez se'n torna a casa.
—Papá—li diu el seu fill:—
un municipal acaba
de du aquesta papeleta.
¡Hi caygut soldat!

—Caramba!
¡Dom la cartera d' allí!—
Lo noy li porta, ell l' agafa,
y sense perdre un moment
baixant de cap las escalsas,
en dos salts se planta al Banch
hontá corre-cuyta paga
mil cinc centas pessetas
ab las quals son fill s' escapa
de carregá ab el fusell
y d' haver d' anà a la Habana.

C. GUMÀ.

POLITIQUERÍAS

PANT se me 'n dóna si 'm creuen com
nó; pero jo vull dir lo que penso.

Y lo que penso es això: no sé com
en Cánovas, ab la posicioneta que ab
las sevases colomias s' ha fet—y que
Deu li conservi molts anys—te pa-
ciencia per aguantar las malas parti-
das que uns y altres li jugan.

L' home—¿qué volen que fassí ab l'
endiablada calor d' aquest mes?—vol-
dría tancar las Corts y anàrsen una
temporadeta a pendre 'ls ayres en las costas del Cantàbrich
¡Es tan bonich, quan un es primer ministre, banyarse rodejat
de guardias civils que 'l defensan per terra, y acorassats que 'l
vigilan per mar y que en cas d' apuro 'l poden pescar mecàni-
cament!... ¡Es tan divertit passejarse de poble en poble, rebent
las felicitacions del comite A, los obsequis de la junta B y la
serenata de la murga F....

Pero es allò: l' home proposa y en Gamazo disposta.

—Això vols? Això no heurás. Per algo s' es primer ministre
y s' arrosten las responsabilitats del poder y las impertinen-
cias de la oposició.

Don Antón voldria tancar las Corts, y no obstant y això las

Corts segueixen obertas.

—Per qué no las tanca? ¿Es que no pot? ¿Es que no vol? ¿Es
que....

No 's trenquin lo cap inútilment: ja 'ls ho diré jo perque no
las tanca.

...

Qu' es perque ha perdut la clau, no ho pensin. Manyans té
l' iglesia conservadora, que en aquest cas n' hi farijan una de
nova, encara que fos falsa, pero que tancaria las Corts ab la
mateixa seguretat; y perfecció que la clau llegítima.

Don Antón té la clau; té l' pany net y corrent; té las fron-
tissas untadas, té tot lo que 's necessita pera tancar una porta.
Y á pesar de tenirlo tot, li es impossible tancarla... perque allí
dintre hi ha una munició de senyors que li han de donar quartos
y s' han empennat en no volguren'hí donar.

Aquests son los termes justos y precisos del actual proble-
ma parlamentari. Lo govern necessita recursos, la oposició no
's hi deixa obtenir; que 'm i'm fan falta... que 'm qu' m
contas, y així se van passant los días.

¡Deixin que avui en Cánovas pogués arrancar dels pares de
la patria l' aprobació dels seus projectes econòmics!...

Ja veurian ab quina pressa correria a las portas de las Corts
y diria, clavantlas pels nassos del país:

—S' ha acabat la broma! Ara aquí no mana ningú més que jo.

...

Pero jay! don Anton, y d' això plora la criatura, no pot llen-
sarlas aquestas paraules. Hi ha un fulano que 's diu Gamazo y
un altre que 's diu Montero Ríos que's han proposat fastidiarlo,
y de mica en mica ho estan consequint.

...

Lo plan que aquests senyors deuen portar-se, vajin vostés a
saberlo; pero ho fassin per això, ho fassin per allò, es indubitable
que 'ells son las grosses que han cagut al ull del govern,
desbaratantli totes las seves combinacions.

—Bé s' escarrasa en Cánovas, mirant si pot tocarlos el cor y
logra portarlos al encantador camí de la benevolència! ¡Bé 'ls
ne fa de morisquetas y 'ls ne diu de paraulas dolosas!....

—¡Considerin, senyors, que un govern sense quartos es un
barco sense vent, una màquina sense carbó, un caball sense gar-
rofas!... ¡Fássine cárrec de que la seva oposició 'm reventa de
mala manera!....

—D' això 'n diu oposició—li contestan els altres:—¡Ja 's
coneix que mira malament vosté!... Nosaltres lo que volém es
discutir, discutir molt, discutir sempre; analisar un per un los
projectes que vosté ha portat aquí; cumplir, en una paraula,
ab lo nostre deber, defendant els interessos de la nació!....

—Lo que fan vostés es sembrar la indisciplina en els partits,
donar un mal exemple. ¡Aquestas son las instruccions que don
Práxedes els ha enviat!

Al sentir parlar del seu jefe los altres se miran un moment y
's posan a riure.

—Don Práxedes!.... ¡Ab quina gracia s' està burlant de 'n
Montero Ríos, de 'n Gamazo, del pais y de tothom!

Ab tots està conforme, à tots aplaudeix, à tots els aproba la
conducta.

—En Cánovas li escriu lamentantse de l' actitud d' alguns fus-
sionistas?

—Té rahó vosté, don Antón: lo qu' estan fent els meus
amichs es molt reprobable.

—En Maura li pregunta si ha de continuar atacant al govern?

—¡Vaya! Sense vacilar: ¡duro y á la cabeza!

—En León y Castillo fa un violent discurs contra la situació?

—Senyor León y Castillo, se 'l felicita cordialment.

—En Moret ne fa un altre, casi bé ministerial?

—Se 'l felicita cordialment, senyor Moret.

Breu; que en l' actual lletanía política en Sagasta s' ha que-
dat el paper d' escolà, y vinga ¡Amén! ¡Amén! ¡Amén!... No
se 'l pot treure d' aquí.

...

—A què obreix aquesta actitud de don Práxedes?

—D' abónt provenen las vacilacions de don Antón?

No se sab: lo únic que se sospita es que entre en Sagasta y
en Cánovas se 'ns estan rifant desde fa una pila de dies, y que
d' aquesta rifada 'n sortirà alguna cosa.

—¿Qué serà?...

FANTASTICH.

N Sagasta creu que 'ls barcos de
guerra que 'l govern tracta de
comprar, son excessivament
cars.

Pero també creu que, a pe-
sar d' això, es precis comprar-
los á tota costa.

Sobre tot, no haventlos de
pagar ell.

—Veritat, don Práxedes?

Aquí tenen un que ho enten.

Lo príncep Maximilià de Sajonia s' ha fet capellà.

—Ens hem de preparar pel porvenir—haurá pensat
l' home:—Comensa á posar-se tan mal l' ofici de prin-
cep!....

El Brusi s' enfada perque 'l govern francès, per cas-
tingar la conducta de alguns individuos del clero, els ha
suspés la paga.

—Això es una violació, un atropello!—diu:—¡Això
'l Concordat no ho permet!

—Pobre Brusi!

Si la cosa li convingués á n' ell, lo que l' amohina-
rían las violacions del Concordat!

O sino, escolti:

—Lo Concordat, no suprimeix lo bisbat de Solsona?

Y donchs ¿com es que 'l Solsona torna á haverhi
bisbe?

—No es un atropello això també?

Dels Estats Units:

«Un capitá de barco mercant ha acusat á un cónsul
espanyol d' haverli ofert una cantitat perque li entre-
gués la embarcació, en cas que 'ls insurrectes li fete-
ssin!»

Ja 'm penso perque 'l ha acusat.

Li devia prometre massa poch.

D' un discurs pronunciat últimament per don Antón:

—«Quan convé, quan las circumstancies ho exigeixen
se tira la casa per la finestra.»

—Just!

—Y quan ja no 's té ni finestra ni casa, com ens passa
á nosaltres?

—¿Qué s' ha de tirar?

—No diuen que las tropas de Cuba fa temps que no
cobran?

Que 's consolin llegint lo que trobo en un periódich
conservador, parlant d' un tiberi que 's va fer á casa en
Cánovas.

Diu textualment (y en castellá, porque fassi més
goig):

Celebróse el banquete en la magnífica estufa, donde el fol-
je de las palmeras, plátanos, dracocas y otros arbustos tropi-
cales servía como de dosel á la mesa dispuesta con la elegan-
cia y el buen gusto tradicionales de aquella casa. Al mismo
tiempo las cascadas de las dos grutas que adornan ambos es-
tremos del invernáculo refrescaban el ambiente y hacían por
todo este de leitosa la estancia en tan ameno sitio.

En tales condiciones de confort, en tan pintoresco escenario,
la idea del verano con sus temperaturas asfixiantes y con su
irrespirable atmósfera, desaparece por completo, produciendo,
no la ilusión, sino la realidad de la existencia en deliciosos si-
tios veraniegos.

—Eh! ¿qué tal? ¿Veritat que això alegra 'ls esperits y
obra las potencias?

Segurament algún diari de l' olla ara s' empipará y
dirá que fem mal explicant aquestas coses.

Potser sí; pero tinguin la convicció de que á aquell
banquete nosaltres no hi eram.

De manera que si cap conservador ho hagués contat,
nosaltres no ho sabísem.

Acte segon de la mateixa comèdia:
—No diuen que á Cuba hi faltan barcos de guerra
que vigilin l' illa?

Donchs vagí llegint:

«Ha arribat á Alicant la esquadra espanyola, quals
jefes y oficials serán obsequiats ab festas, banquets y
altres agasajos. *Las festas prometen ser brillan-
tissimas.*»

A Cuba no hi ha barcos.

Pero al port d' Alicant, sí.

—Váyase lo uno por lo otro—dirá 'l ministre de Ma-
rina.

Mentre los sublevats de la partida de Valencia's
llensavan al carrer, las autoritats superiors s' estaven
tranquilament al teatro.

—Oh previsió conservadora!

Fan bé, senyors; poden riure!...

—Com las cosas van tan bé!...

Aquests días á Barcelona hem rebut la visita d' una
porció d' inglesos...

—¿Qué haurán vingut á cobrar?

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

1. XARADA.—Im-pre-sio-na ble.

2. TRENCA-CLOSCAS.—El postillón de la Rioja.

3. LOGOGRIFO NÚMERIC.—Valenti.

4. ANAGAMA.—Crema—Carme.

5. GEROGLÍFIC.—Per mestalls las espigas.

XARADA

—¿Que está freda l' aguya?

—Ay no.

Hu-dos, cregi que convida.

—Es que soch molt vergonyosa

y hi ha molts joves que miran.

—¿Vol posarre questa hu-tres,

que tapa las pantorrillas?

—Prima hu, si vosté si empenya.

—Apa, vingui desseguida;

LOS ESPARVERS DEL MAR Ó LA FEYNA DEL INGLÉS

—Mi no hacer nunca otra cosa
que rondar ¡siempre rondar!

y visitar muchos puertos
por si hay algo que pescar.

TRENCA-CLOSCAS

DR. LEONARDO MATES
BERGA

Formar ab aquestes lletras lo titul de una sarsuela castellana
en un acte.

A. BONELL.

ENDA VINALLA

Nit y dia estich alerta
esperant á la que salta:
estich sobre la cuberta
per tothom tinch vara alta.
No temo als airats desmans,
que jo humillo sens agravis,
y es opinió de molts sabis
que puch més que tots els sants.

PEPETA GUIX.

GEROGLIFICH

X

S

III

LO LO

L O

D

SALVADOR PORTAS.

tafulla, J. Cuntias y V., Antónito, Pere Salom, Sant de Rubí, J. Costa y Pomés, J. Quinqué, Marroch, Joseph Anglada y Tio Sam.—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per cosa.

Cintadans Pocoll, Lluís del Arpa, E. Soler, Noy dels grans,

F. Garcia, J. Sadurní Mas, J. Obis, M. Pasiejo y Tap de Suro:

—Insertarem alguna cosa de lo que us envian.

Ciutada P. R. (Balaguer): Te raho; va ser olvit de l' imprenta.

A. Augé: Tot lo que m' diu va dir'm' ho ja un altre cop, y

vaig ocupárm'en extensament; ¿no se'n recorda?—J. S. (Sitges):

No l' acabo d' entendre.—Ruy de Gorch: Hi falta novedat.

Frascuelillo: Va bé.—E. Martí Giol: Es aigualida —E. E. (Bayamo): L' hi agraheixo 'recort.—Marangí: Aceptada.—J. Mallol:

Mansejan massa.—J. Domingo: Careix d' interès.—M. Badia:

Té algun defecte: repàssila bé.—Pau Selà: Hi ha poch brillo.—

R. Pujol: No mes un epígrama.—Enrich Bosch: No serveix: pot

enviarlo en la mateixa carta.—Agustí Causidás: Son tantas

las incorreccions, que es impossible arreglarla.—J. O. (Vila-

franca): No val la pena.

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.